

Col·legi Dominiques de l'Ensenyament
Fundació Educativa Dominiques de l'Ensenyament
C/ Mallorca 349 08013 BARCELONA
☎ 932 073 165

LLENGUA CATALANA I LITERATURA 4t ESO

DEURES D'ESTIU

Curs 2016-17

LLENGUA CATALANA

- **Fitxa de Lectura d'un dels següents llibres (vegeu Document 1):**
 - Nadia GHULAM i Agnès ROTGER, *El secret del meu turbant*, Columna
 - Annabel PITCHER, *La meva germana viu sobre la llar de foc*, La Galera
 - Carme RIERA, *L'estiu de l'anglès*, Proa
 - M. Mercè ROCA, *Mil revolts*, Barcanova
 - Emili TEIXIDOR, *Cor de roure*, Cruïlla
- **Comentari de 6 textos periodístics. (vegeu Document 2)**

FITXA DE LECTURA

SEGON CICLE ESO

1.- REFERÈNCIA BIBLIOGRÀFICA

- Cognom/s de l'autor en majúscules,
- Nom amb minúscula o inicial,
- Títol en cursiva (ordinador) o subratllat (a mà),
- Localitat en què s'ha publicat,
- Editorial (Ed.)¹,
- Any de l'edició; s'ha de fer constar com a exponent en el cas de no ser la primera [exemple: 1990⁴],
- Títol i número de la col·lecció entre parèntesis [exemple: (Col. *Austral*, nº10 o s/n si no consta)]

MODEL

MAcFARLANE, Aidan i McPHERSON, Ann, *Nou diari del jove maniàtic*, Alzira, Ed. Algar, 2000, (Col. *Algar joven*, nº1)

2.- TEMA

- Ha d'enunciar-se en forma breu.
- Per establir el tema, al tenir en compte:
 - ◆ El títol
 - ◆ L'argument
 - ◆ El/s conflicte/s generalment encarnat/s en el protagonista i sorgits en la relació d'aquest amb els altres personatges; la seva resolució i tractament durant el relat.
- Amb el tema principal, es poden observar altres temes secundaris.

3.- ARGUMENT

- Resum de l'acció de la novel·la o conte.
- Pot haver-hi acció principal i secundària; cal tenir en compte la seva interrelació.

4.- PERSONATGES

- Tipus: protagonista, antagonista, secundaris, col·lectius...
- Aspectes que cal tenir en compte en la caracterització:
 - ◆ Descripció física i psicològica (grau de complexitat)
 - ◆ Punt de vista des què es descriuen (narrador, altre personatge, ell mateix, etc.)
 - ◆ Motivacions dels seus actes. Causes i conseqüències.
 - ◆ Relacions entre ells.
 - ◆ Evolució i incidència en la trama.

5.- ESTRUCTURA

- Lineal: plantejament, nus, desenllaç,

¹ Localitat i Editorial poden aparèixer en ordre invertit.

- Altres: circular, paral·lela, etc.

6.- MARC ESPACIAL

- Lloc real o imaginari en què transcorre l'acció.
- Descripció d'ambients concrets: rurals, urbans, familiars, etc.
- Canvis d'*escenari*.
- Incidència en la trama i/o en la configuració dels personatges.

7.- MARC TEMPORAL

- Temps real (moment històric, fets puntuals...)
- Temps narratiu.
- Translacions.
- Incidència en la trama i en la configuració dels personatges.

8.- PUNT DE VISTA NARRATIU

- Narrador intern: 1a persona (protagonista i/o testimoni)
- Narrador extern: 3a persona (omniscient, *tendenciós*...)

9.-RECURSOS FORMALS

- Predomini i alternança de monòleg, diàleg, descripció, narració.
- Anàlisi morfosintàctic i lèxic.
- Figures estilístiques.

10.- VALORACIÓ CRÍTICA (no numèrica)

- Argumentada en forma impersonal.
- Conclusió: Resum dels aspectes més rellevants tractats anteriorment.

NOTA: A partir del punt 4, els alumnes hauran de fer ús de citacions textuais, convenientment emprades, per a corroborar, rebatre o puntualitzar el seu *discurs*.

COMENTARI DE TEXTOS PERIODÍSTICS

SEGON CICLE ESO

1. Llegeix-los detingudament.
2. Fes-ne una segona lectura i subratlla'n les idees més importants.
3. Busca al diccionari les paraules que no entenguis.
4. Digues la tipologia textual i el gènere periodístic. Justifica la teva resposta.
5. Analitza'n el to discursiu: text objectiu/subjectiu, intencionalitat, to irònic...
6. Fes-ne un resum de no més de cinc línies.
7. Fes-ne un esquema sintetitzant amb les teves paraules les idees més importants.
8. Assenyala'n el tema i relaciona'l amb el significat del títol.
9. Assenyala'n els connectors i digues la seva naturalesa (per començar, per exemplificar, per contradir, per establir una relació de causa-conseqüència, per concloure, etc.).
10. Escriu un sinònim de cinc paraules que hagi hagut de buscar a l'apartat 3 i un antònim d'unes altres cinc.
11. Localitza en el text i escriu 25 elements gramaticals i analitza'ls (5 paraules de diferent categoria gramatical, 5 sintagmes, 5 funcions sintàctiques, 5 pronoms febles i 5 oracions de diferents tipus)
12. Fes un escrit d'unes 100 paraules argumentant a favor o en contra del tema tractat a l'article (**sense fer servir la primera persona**).

La fascinació de les noves tecnologies

Gregorio Luri, *EL PERIÓDICO*, 5 de gener de 2012

El gran valor del nostre temps és la novetat, i el nostre imperatiu quotidià, la innovació, malgrat que tots sabem que la *Ilíada* seguirà a les nostres prestatgeries molt després que hàgim substituït aquella última meravella tecnològica per la qual avui sospirem, per una altra molt més meravellosa. Les coses noves es renoven a si mateixes a una velocitat tan gran que els nostres estudis sobre les seves conseqüències van uns quants passos per darrere del mercat. Davant la fascinació de la novetat, estem cada vegada més desprotegits. Aquest és un dels signes del nostre temps. L'home ha deixat de ser la mesura de totes les coses. No obstant, com que les noves tecnologies no només han vingut per quedar-se, sinó que hi tenim dipositades les nostres complaences, no ens podem permetre el luxe de parar la seva producció per ponderar els seus efectes.

Llibres recents com *¿Qué está haciendo internet con nuestras mentes?*, de Nicholas Carr, o *Contra el rebaño digital*, de Jaron Lanier, ens asseguren que el futur tecnològic no és necessàriament de color rosa. Personalment, no crec que hàgim d'assistir impassibles al fet que els nostres fills estiguin passant una mitjana de sis hores diàries connectats a les seves pròtesis digitals (televisió, mòbil, consola, ordinador, etcètera), i redueixin així alarmantment les seves possibilitats de relacionar-se cara a cara, de manipular artesanalment la realitat o d'experimentar les possibilitats aventureres de la branca més alta d'un arbre.

El que separa un arbre digital d'un arbre real no és un matís, és un món. Però, per als joves, i d'una manera cada vegada més diàfana també per als nens, les noves tecnologies i l'ús de les xarxes socials són béns de primera necessitat. Creuen que reforcen la seva independència, però alguns viuen en un continu *botellón* electrònic. Mentre que gairebé el 100% té instal·lat un antivirus al seu ordinador, només el 17% té algun filtre d'accés als continguts d'internet. La dada és rellevant, perquè la majoria reconeix que utilitza internet per aconseguir experiències d'oci. Internet s'està imposant d'una manera cada vegada més evident com un passatemps.

El que busquen els adolescents és, bàsicament, música, jocs, humor i esports. Un 14% reconeix que visita llocs que ells mateixos qualifiquen «per a adults». Un 30% es mostra d'acord amb aquesta afirmació: «Em poso nerviós o m'enfado quan no puc o no em deixen navegar».

Les virtuts que hi troben els partidaris de les noves tecnologies són qüestionades radicalment pels detractors, de manera que comencem a veure clar que tenen diferents concepcions tant sobre la intel·ligència humana com sobre les habilitats necessàries per afrontar el futur. Però estem veient també que la relació freqüent amb la pantalla fomenta uns hàbits posturals i de relació amb el propi cos que han de merèixer la nostra atenció,

perquè el sedentarisme associat a la pantalla està contribuint a l'obesitat i a la disminució de les habilitats físiques dels nens.

En general, les noves tecnologies semblen fer realitat les paraules de l'evangelista Mateu (25-29): «A tothom qui té, més se li donarà, i tindrà en abundància; però a aquell que no té, fins i tot el que té se li prendrà». Tenim prou indicis per sospitar que les noves tecnologies amplifiquen, per bé i per mal, les habilitats intel·lectuals d'aquells que les utilitzen. Allà on, per exemple, la persona metòdica hi troba una mina, la persona dispersa hi troba un laberint.

Aquest article s'ha publicat avui al diari *Regió 7* en versió reduïda.

8.12.13 Glòria Fígols, delegada sindical de CCOO Educació al Berguedà.

INVERTIR EN EL SISTEMA

TRIBUNA

Glòria Fígols

DELEGADA D'ENSENYAMENT AL
BERGUEDÀ PER CCOO

Els estudiants catalans treuen millors resultats que els espanyols en competència matemàtica i en comprensió lectora. Benvinguts siguin els bons resultats, però no hem de caure en el parany d'embolicar-nos amb la bandera del suposat èxit de les polítiques del departament d'Ensenyament. Si bé és cert que en els darrers anys s'ha posat més èmfasi en el reforç d'aquestes competències, s'han manllevat hores a d'altres disciplines. No podem oblidar que en els darrers dos anys hi ha 50.000 alumnes més en el sistema educatiu i que no hi ha hagut augment de plantilles en els centres. Això ha repercutit en un increment de la ràtio d'alumnes per aula, que, juntament amb les retallades de recursos pedagògics, dona com a resultat la dilapidació del concepte d'educació inclusiva i l'assoliment dels aprenentatges. Però ens emmirallem en els països

del nord d'Europa, on els resultats en educació són sempre altament superiors a la mitjana espanyola o catalana. I per què? Per què aquest país se situa en el lloc 33è de la llista (n'hi ha 34 de la UE)? Segurament, a més a més de l'estocada irreversible dels efectes de les retallades, la resposta es troba en alguns indicadors: els països amb millors resultats inverteixen 4, 5 o 6 vegades més que la mitjana espanyola i catalana. Tots tenen com a prioritari un sistema de selecció del professorat i donen una importància cabdal a la formació del professorat. A Catalunya, s'han deixat d'oferir cursos de formació. I, el que és més important, als països on més s'inverteix en educació, es dona al professorat i als centres un estatus institucional que no tenim aquí. D'altra banda, no aconseguirem capgirar els resultats mentre no aconseguim implicar les famílies.

I per acabar, un país que acaba d'aprovar -20-N- una reforma educativa basada únicament en l'aplicació de «revàlides» per procedir a classificar l'alumnat segons el seu «talent natural», poc pot progressar en l'educació integral de l'individu i per extensió de la societat.

"La crisi i les responsabilitats compartides". Article d'opinió de Xavier Díez

campusreus.org/noticies

Una de les falses veritats més difoses darrerament és la idea que “hem” viscut per damunt de les nostres possibilitats. Aquesta primera persona del plural és més que discutible.

A diferència de les nostres elits polítiques i econòmiques, la majoria de persones de la majoria d'entorns han tingut un capteniment financer racional. Si hi ha hagut un endeutament superior en la darrera dècada, aquest ha estat per tres causes principals: l'enaltiment del crèdit, tant des de la pressió mediàtica com des del col·laboracionisme governamental amb el món financer; el desig de mantenir el poder adquisitiu en període de davallada salarial (mentre l'economia creixia); i, la més vergonyant, la bombolla immobiliària, que obligava a hipotecar-se durament per exercir el dret constitucional a l'habitatge, promoguda i provocada per aquells que realment van viure per damunt les possibilitats de tothom, i que han fet que la resta paguem la seva factura.

Ara bé, la falsedat de les excuses per justificar aquest cop d'estat financer no significa que tots i cadascun de nosaltres, des de diversos àmbits, haguem estat del tot innocents. Cada sector té la seva part de culpa. La classe política apareix al capdavant del rànquing. La seva obsessió per desmobilitzar la ciutadania des de la Transició ençà ha tingut com a resultat que s'han eliminat els tallafocs de la societat civil. No és cap secret que els ajuntaments sovint van comprar l'oposició veïnal per especular o privatitzar, o que el govern incità la gent a enriquir-se sense advertir el dany col·lateral de la desigualtat extrema i la indiferència respecte als desfavorits.

És clar, les agrupacions polítiques dels inicis de la democràcia han esdevingut costoses i sofisticades maquinàries de poder que, a partir de la seva dependència financera, han acabat esdevenint titelles dels banquers. Els sindicats majoritaris sovint van participar indirectament de la festa, tot signant pactes indefensables (com ara fons de pensions especulatiu, moderació salarial en temps de bonança, oposició retòrica i col·laboracionisme pràctic amb la bombolla) i contribuint a la passivitat dels assalariats. Finalment, les universitats, bona part de la intel·lectualitat o els mitjans de comunicació en mans privades acabaren intoxicats pels diners que repartia un sector financer que, si bé només ha venut fum, ha convertit en cendres el teixit productiu.

Les responsabilitats polítiques, tanmateix, no són menors que les responsabilitats morals. Fenomen curiós, tant dreta com esquerra, tant classes altes, baixes o mitjanes, han colgat tot principi moral sota de tones de corrupció. Les esquerres, com bé assenyalava Tony Judt, en acatar acríticament les regles del joc del capitalisme, abdicaren de la dimensió ètica de la política i el principi fonamental que sense igualtat no és possible la llibertat. Les dretes renunciaren al pòsit de cristianisme social (sobta, amb poques excepcions, el silenci de la cúpula eclesiàstica davant la corrupció i cobdícia generalitzada). I cada grup social s'ha comportat de manera irresponsable.

Les classes altes, principals beneficiàries del procés, s'han deslliurat dels pocs escrúpols que els quedaven. En bona part, han practicat un exhibicionisme frívol, s'han enriquit

encara més tot incloent dosis de fingida filantropia. Entitats financeres que diàriament desnonen centenars de famílies encara tenen la barra de dir que l'obra social de les caixes ajuda les persones sense llar! A la seva proverbial hipocresia, s'ha sumat la indiferència més absoluta envers els perdedors d'aquest procés. Diríem que les elits catalanes i espanyoles experimenten una mena de síndrome de Maria Antonieta. "Si no tenen pa, que mengin brioi; si hi ha atur, que facilitin l'acomiadament; si una de cada cinc persones no té feina, que els altres treballin més hores i es jubilin més tard", afirmen. No en són conscients, de les perilloses conseqüències de la seva retòrica i accions fins al punt que, com la reina francesa, semblen haver perdut el cap, o el poden perdre.

Per la seva banda, les classes mitjanes han estat meselles, egoistes i inconsistents. Han empès els polítics a abaixar els impostos. Han prioritzat l'individualisme per damunt el sentit cívic i col·lectiu. Han preferit el consum al benestar. S'han lamentat de l'erosió dels drets laborals mentre s'aprofitaven de l'explotació dels immigrants. Han estat col·laboradors de la bombolla. Han volgut blindar-se respecte als més desafavorits mitjançant processos de segregació urbana o educativa. I ara, en veure perillar els seus interessos, llur indolència els impedeix reaccionar. Finalment, les classes baixes s'han comportat de manera estúpida i inconscient. En comptes d'aprofitar els recursos educatius posats a la seva disposició, han renunciat temeràriament a gaudir d'una bona cultura i formació, i s'han deixat seduir per un consumisme buit i compulsiu, mentre han adoptat un individualisme superficial i han renunciat al sentit solidari que els havia caracteritzat no fa gaire. En termes metafòrics, han preferit tunejar-se el cotxe a comprendre el món i transformar-lo.

Tot plegat ens ha portat a una societat immadura i moralment inhabilitada, incapaç de construir una alternativa mínimament coherent i d'oposar resistència a una terrible agressió contra la nostra manera de viure, en un punt en què tothom espera que la providència transformi el panorama, mentre que, abandonat el costum de la solidaritat, (aparentment) hem perdut l'esma de fer front a la situació.

L'ortografia

Quim Monzó, *La Vanguardia*, 29 de maig de 2013

Dies enrere una amiga que s'ha passat anys rebent currículums de persones que busquen feina m'explicava que la majoria li arriben amb faltes d'ortografia. Exactament el mateix m'explicava, fa uns mesos, un home que es belluga pel món editorial.

Per escrit, jo només vaig demanar feina una vegada, fa exactament quaranta-quatre anys, i ho vaig fer amb una carta escrita a mà, perquè en aquella època –tenia disset anys– ni tan sols no tenia màquina d'escriure. Vaig redactar la carta en brut, vaig corregir els errors i les repeticions i finalment la vaig reescriure en net. ¿És lògic que, ara, algú que busca feina presenti un currículum que demostra el seu desinterès per l'ortografia? Si una cosa tan simple ja se li'n refot, ¿com deu comportar-se amb la resta de coses? Però passa que avui dia n'hi ha molts que consideren que escriure bé és refistolat i que el que mola és escriure amb faltes, perquè així demostren per una banda la seva llibertat creativa i, per l'altra, que no són xais que es deixen dur per les vulgars normes d'una gramàtica. Ara en donem les culpes a internet i als e-mails i a les xarxes socials, perquè sovint exigeixen escriure amb rapidesa i amb paraules escurçades, però no és veritat: aquest problema ve de molt abans. Quan totes aquestes mandangues 2.0 encara no existien (o no eren d'ús generalitzat) sovint rebia notes dels professors del meu fill amb faltes d'ortografia. ¿Aquells professors que no sabien escriure mitja pàgina sense sis faltes eren els que havien d'ensenyar els nens a escriure bé?

¿I quan ara reps, d'una empresa o d'una administració, e-mails que fan pena? Passa fins i tot a França, un país on els concursos de dictat s'han convertit en una institució i en fan per tot l'Estat, amb una gran final a París. Tipa que els seus treballadors enviïn als clients e-mails amb faltes, la companyia d'assegurances April ha decidit posar-hi ordre. Fa uns dies va aplegar els treballadors que té a la seu, a Lió, i els va fer una prova d'ortografia. Dues hores i mitja va durar. April és conscient que quan un client veu una falta en un e-mail perd confiança en l'empresa. Avui, que molts dels tractes amb els clients es fan per aquesta via, les faltes d'ortografia desperten recel i afecten la credibilitat de l'empresa.

Explica el diari Le Figaro que, després de les assegurances April, la següent empresa que farà passar proves d'ortografia als seus empleats serà una agència de màrqueting, Affinion International, el mes de setembre. El 2011, un estudi fet a Gran Bretanya va demostrar que en els webs de vendes on line, una sola falta fa baixar les vendes a la meitat. Tot això, però, passa més enllà de les nostres fronteres. Els periodistes, els administratius i els encarregats de webs que aquí fan faltes poden estar ben tranquils, perquè, a casa nostra, la immensa majoria de ciutadans no les perceben. En alguns països aviat els posarien a netejar vàters: sense escombreta, directament amb la llengua.

Foment de la lectura a l'escola

Manuel Cuyàs, *El Punt avui*,

El Departament d'Ensenyament que presideix la consellera Irene Rigau acaba de presentar el Pla Nacional de Lectura 2011-2015, amb el qual es pretén que en el termini de vuit anys el fracàs escolar es redueixi a la meitat gràcies a la intensificació lectora dels nostres estudiants. Per començar, 180 centres de primària i 180 més de secundària participaran en un pla pilot que s'anirà estenent a altres escoles un cop vistos i avaluats els resultats. L'objectiu és que els alumnes més petits llegeixin 25 llibres a l'any i els que els segueixen, 30. Un volum habitual en altres països europeus, com ara França o Suïssa.

La iniciativa, que no és nova perquè ja hi ha centres escolars a Catalunya que segueixen plans de foment de la lectura, mereix totes les felicitacions. L'hàbit de la lectura, com la majoria de les habilitats, s'adquireix de petit, i si volem bons estudiants que llegeixin mentre estudien i que segueixin fent-ho durant la vida adulta s'han d'establir les bases des del principi. Naturalment, els llibres han d'estar ben escollits, si no es vol que causin rebuig. Llibres ben escrits, amb cara i ulls, interessants, que creïn afició lectora. Ni els llibres que tracten els nens com a beneïts ni els que de tan difícil lectura els facin pensar que llegir no s'ha fet per a ells.

S'ha de dir també que no tot comença i acaba amb els llibres, quan es parla d'educació. Freqüentar museus i exposicions, saber llegir pel·lícules i obres de teatre representades i introduir-se en el maneig dels audiovisuals, incloses les xarxes de comunicació que els joves dominen més que ningú però que no sempre saben discriminar, també ha d'estar en la base d'una educació moderna i al dia.

JOSEP ORIOL PUJOL HUMET

DIMARTS, 12 DE MAIG DEL 2015

El concepte d'igualtat d'oportunitats per a les persones més o menys acomodades suposa l'accés per meritocràcia als llocs de treball, beques per tenir oportunitats semblants en els estudis, eleccions lliures en les quals, tots, mitjançant els partits polítics, puguem accedir a llocs públics representant la ciutadania i uns principis. Anant més al fons de la qüestió, la inequitat social es percep en estils de vida, fins i tot independents de la capacitat adquisitiva, com podria ser disfrutar de la naturalesa, d'un tipus de música o de la lectura. El nivell de formació, rebut principalment de la família, o de relacions d'aquesta, facilita oportunitats en el sentit més ampli del terme.

Per tenir consciència de la falta d'igualtat d'oportunitats o, si es vol, d'altres efectes de les carències socials, s'han d'haver viscut en primera persona, molt de prop, o haver treballat per combatre-les. L'anomenada malnutrició es pot concretar en el fet que al matí no hi ha un got de llet per a l'esmorzar, o que s'ha acabat la xocolata soluble i s'haurà d'esperar al mes següent, si el banc dels aliments en dóna a la mare quan busca queviures. També passa per menjar molta pasta o arròs bullit per sopar, o perquè a casa hagin tallat el gas i el sopar sigui un entrepà, durant tota la setmana, del mateix xoriço que ens van donar. I amb els anys, es pot concretar en el fet de no tenir cap conegut que ens pugui orientar, facilitar feina o un metge conegut per contrastar el tractament d'una malaltia que no acabem de superar.

Sense que el nen tingui clar el perquè, i ni tan sols ho associï a una carència, la desigualtat d'oportunitat pot passar perquè no vegi bé la pissarra si no el situen a les primeres files, o que hagi d'aguantar la brometa fàcil dels companys que li ensenyen els llibres nous mentre ell espera que arribin els de la beca. Si no entén alguna cosa, és probable que els seus pares no l'hi sàpiguen explicar, o que estiguin massa preocupats fent números perquè no els tallin els subministraments. I davant d'aquesta situació, el nen pot decidir abandonar l'estudi de les taules de multiplicar i completar els exercicis inventant-se les xifres. Al sortir d'escola, els seus companys aniran a fer bàsquet, a estudiar anglès o a estar a casa amb la família. Mentrestant, a ell ningú l'esperarà a la porta de l'escola i es passarà la tarda jugant a futbol amb nois més grans que es riuran d'ell en un camp improvisat a prop del parc públic. I si ens aturem a pensar en les marques de roba o el calçat, és quan a l'escola el poden batejar amb paraules com el «drapaire» o «la pidolaire», perquè és obvi que la marca del seu calçat és una falsificació.

És en molts detalls de la vida quotidiana, i especialment en l'oci, on es mostren les diferències i les limitacions. Al tornar a l'escola, després de les vacances d'estiu, hi haurà companys que parlaran de vacances amb els pares o d'unes històries formidables en colònies i campaments d'estiu, que ell pot viure com un conte, una ficció, un impossible. La despesa en oci, en activitats extraescolars, s'ha reduït significativament en els últims anys per a les famílies catalanes. Concretament, els diners destinats a l'oci i la cultura han

baixat el 28,5% entre el 2008 i el 2013, i els destinats a serveis esportius, recreatius i culturals, al voltant del 20,6%, segons dades de l'Idescat. El 77% dels enquestats per l'Observatori de la Vulnerabilitat de la Creu Roja manifesten no haver pogut cobrir totes les necessitats d'escolarització dels seus fills i, òbviament, entre elles les primeres de què es prescindeix són les colònies i els centres d'estiu.

Les colònies

La societat del benestar, l'Administració i la societat civil es proposen garantir de forma universal unes necessitats bàsiques -sanitat, ensenyament, pensions- i unes altres molt importants per al desenvolupament humà, com pot ser l'accés a l'educació en l'oci. Això suposa també equilibri nutricional, aprenentatge d'hàbits de salut i socialització, prevenció de comportaments de risc, educació en valors, i accés a uns referents joves, els monitors, que els poden aportar molt com a persones. La Generalitat de Catalunya, el 0,7% de l'IRPF per a altres finalitats socials, els ajuntaments de forma desigual, el programa pro infància de La Caixa, faciliten recursos perquè les entitats puguin atendre la infància en risc, sobretot a l'estiu. Diverses entitats socials, com la Fundació Pere Tarrés, ho vivim com el nostre moment fort de la solidaritat. Moltes famílies i donants particulars fan la seva aportació, conscients que la solidaritat passa també pel fet que les colònies puguin ser una experiència extraordinària, un conte viscut per tots els nens.

És comprensible la solidaritat social davant la falta d'aliments o dels elements bàsics per a l'escola, però també ho hauria de ser davant l'oci educatiu. Poder *trencar* durant uns dies amb el medi social, descobrir espais naturals inèdits en les experiències personals del nen, dormir amb els iguals en unes condicions salubres i més o menys ordenades, conviure amb joves que són per a ells un referent, és una oportunitat excepcional a la qual tothom hauria de poder accedir. Potser l'Estat del benestar no arriba a garantir tot el que és bo per al nen, però la societat és prou rica per a oferir-ho. Ho fan els voluntaris, ho fan molts donants. Aspirem a aconseguir que al nostre país la igualtat d'oportunitats es pugui viure també en l'oci.